

Ромъния и съветва да се не търси помощъ отъ дригитѣ балкански съседѣ.

Трѣбва да се подчертае факта, че той съ новитѣ си борчески планове здраво стѣпа на почвата за единна народна революционна организация, съ единни срѣдства и единни действия. Още приживѣ Раковски даде починъ да се образуватъ въ България повсемѣстно революционни комитети, като възложи тази голѣма мисия на Стоянъ Буйновъ, истински предтеча на Левски. Идеята бѣ осъществена скоро следъ смъртта му отъ новообразуванія букурещки революционенъ комитетъ.²⁸

Уви, тукъ се свършва трагедията на революционера! Въ Букурещъ, 8-й октомврий 1867 г., въ мизерия и тежка болка на гърдитѣ, Раковски умрѣ съ блѣна за свободата и съ тѣга за неизпълнена мечта — да бжде „тамъ“! въ редоветѣ на възстаналитѣ роби...²⁹

Оправда той казанитѣ отъ него думи въ едно писмо (1860 г.): че ще работи, доде му държатъ крака и ржце... „И додето осѣщамъ и най-малко умнѣ сила въ себе си, не ще престана да работѣжъ въ полза на народа си, кого съмъ отъ младости толь силно възлюбилъ и